

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÜLKELERİN HÜKÜMLERİ

Abdulkadir bin Abdulaziz

www.davetvecihad.com

D a v e t S e r i s i

İ k i n c i A d ı m

7. Kitap

İrtibat Adreslerimiz

davetvecihad@gawab.com

davetvecihad@maktoob.com

elhadid@gawab.com

İÇİNDEKİLER

İçindekiler Tablosu

İÇİNDEKİLER	1
KİTAP HAKKINDA BİR AÇIKLAMA	3
ÜLKELERİ İKİ KISMA AYIRMANIN TEMELİ	3
BU AYIRIM İLE İLGİLİ DELİLLER	6
1- Allahu Teala'nın Kitabı'ndan Deliller:	7

2- Sünnetten Deliller:.....	7
DÂRU'L-İSLÂM VE DÂRU'L-KÜFÜR.....	9
ÜLKE HAKKINDA VERİLEN HÜKMÜN İLLETİ.....	10
Birincisi: Güç ve Üstünlüktür.....	10
İkincisi: Ülkede Tatbik Edilen Hükümlerin Türüdür.....	10
BİR ÜLKE HAKKINDAKİ HÜKMÜN BAĞLI BULUNDUĞU İLLETİN, O ÜLKEDE ÜSTÜNLÜĞÜN KİME AİT OLDUĞUNUN GÖSTERGESİ OLAN KANUNLARIN TÜRÜ OLDUĞUNA DAİR DELİLLER.....	11
ÜLKENİN HÜKMÜ KONUSUNDAKİ İLLETİN ARINDIRILMASI (TENKÎH)	12
DÂRUL-KÜFRÜN ÇEŞİTLERİ.....	14
ÜLKENİN BAŞTAN BERİ KÜFÜR ÜLKESİ OLMASI YA DA SONRADAN KÜFÜR ÜLKESİNE DÖNÜŞMESİ AÇISINDAN KISIMLARI.....	14
DÂRUL-İSLÂM İLE OLAN İLİŞKİLERİ AÇISINDAN DÂRUL-KÜFÜRÜNÜN KISIMLARI	15
MÜSLÜMANIN CAN GÜVENLİĞİ AÇISINDAN DÂRUL-KÜFÜRÜN KISIMLARI	15
DÂRU'L-İSLAM'IN ÇEŞİTLERİ.....	15
ÜLKENİN NİTELİĞİNİN VE HÜKMÜNÜN DEĞİŞMESİ.....	16
KAFİRLERİN DÂRU'L-İSLÂM'I İŞGAL ETMELERİNİN SONUÇLARI.....	17
İKİ ÖZELLİĞİ BİRDEN ÜZERİNDE TAŞIYAN ÜLKE.....	19
ÜLKELERİN FARKLILIKLARINDAN KAYNAKLANAN HÜKÜMLER	21
İmkan Bulunduğunda Dâru'l-Küfürden Dâru'l-İslâm'a Hicretin Vacipliği	21
Ülkelerin Farklılıklarından Kaynaklanan Hükümlerden Bazıları Şunlardır:	23
NASİHAT	26

KİTAP HAKKINDA BİR AÇIKLAMA

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. Allahu Teala'nın salat ve selamı son peygamber olan Muhammed'in, onun âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Bu kitap, Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz'e ait olan "El-Câmi' Fi Talebi İlmi'-Şerif" isimli eserin sadece bir bölümüdür. El-Câmi' oldukça geniş bir şekilde ilim, ilim tahsili, iman ve küfür konuları ile ilgili olarak hazırlanmıştır. Daha önce kitabın bir kısmı, bazı kardeşlerimiz tarafından tercüme edilmiş ve "İman ve Küfür Hükümleri" ismiyle yayınlanmıştı. Biz konuların daha kolay anlaşılması açısından, kitabı kısımlara ayırdık ve tekrar gibi algılanabilen bazı bölümleri çıkardık. Böyle bir yöntemi tercih etmemizdeki amacımız ise; konuları daha akıcı bir hale getirip anlamayı kolaylaştırmaktır. Dileriz ki Rabbimiz bu kararımızı isabetli eylesin.

İman ve küfür konularına direk bağlı olan ve Müslümanlar arasında oldukça meşhur olan konulardan biri de ülkelerin hükümleri meselesidir. Bu nedenle bizler de kısa ama Allahu Teala'nın izni ile oldukça açık ve anlaşılır olan bu kitapçığı Müslüman kardeşlerimize ulaştırmak istedik. Rabbimizden dileğimiz, çalışmanın bereketini artırmasıdır. Şüphesiz Allahu Teala herşeye kadirdir.

Başarı Allahu Teala'dandır.

www.davetvecihad.com

ÜLKELERİ İKİ KISMA AYIRMANIN TEMELİ

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. O'ndan yardım diler ve O'na istiğfar ederiz. Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allahu Teala kime hidayet ederse onu saptıracak ve kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına, tek olup ortağının bulunmadığına, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* O'nun kulu ve Rasulü olduğuna şahadet ederim.

"Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin."^[1]

"Ey İnsanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve ikisinden pek çok erkek ve kadınlar meydana getiren Rabbinizden sakının. Kendisi adına birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'ın ve akrabanın haklarına riayetsizlikten de sakının. Allah şüphesiz hepinizi görüp gözetmektedir."^[2]

“Ey iman edenler! Allah’tan sakının, dürüst söz söyleyin de Allah işlerinizi kendinize yararlı kılsın ve günahlarınızı size bağışlasın. Kim Allah’a ve Rasulü’ne itaat ederse, şüphesiz büyük bir kurtuluşa ermiş olur.”[3]

Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurur: **“Ameller ancak niyetlerledir. Herkes niyetinin karşılığını alır. Kim Allah’a ve Rasulü’ne hicret ediyorsa, hicreti onlara olur. Ama kim bir dünyalık elde etmek veya bir kadınla evlenmek için hicret ediyorsa, onun hicreti onadır.”**[4]

Ülkeleri dâru’l-İslâm ve dâru’l-küfür olarak ikiye ayırmanın temelinde; Nebi’nin Sallallahu Aleyhi ve Sellem tüm insanlara gönderilmesi, peygamberliğinin mekan olarak tüm yeryüzü halkını ve zaman olarak da gönderildiği günden kıyamet gününe dek olan bütün zamanı kapsayıcı olması yatar.

O’nun peygamberliğinin genel oluşu ve davetinin yayılmasıyla birlikte, insanlar da mümin ve kâfir olmak üzere ikiye ayrıldılar. Sonra Allahu Teâlâ müminlere kâfirlerin arasından ayrılıp hicret etmelerini farz kıldı ve Medîne’de onlar için yardımcıları (ensar) takdir etti. Orası hicret ülkesi ve muhacirler toplumu oldu. Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem İslam devletini orada kurdu. Medîne’ye hicretin farziyeti, Mekke’nin fethine kadar sürdü. Bundan sonra da kâfirlerin arasında yaşayan her Müslüman için, hicret etmenin farziyeti devam etti.

Böylece ülkeler, Müslümanların toplumu olan, onların hüküm ve yönetimde oldukları İslam ülkesi (dâru’l-İslâm) veya kâfirlerin toplumu olan, onların hüküm ve yönetimde oldukları küfür ülkesi (dâru’l-küfür) olmak üzere ikiye ayrılmıştır. Allahu Teâlâ kıyamete kadar, kâfirlerle savaşmayı müminler üzerine farz kılmış ve onların ülkesi de dâru’l-harb olarak isimlendirilmiştir. Bunların delilleri sırasıyla şöyledir:

Peygamberliğin Genel Olduğuna Dair Deliller:

“Alemlere uyarıcı olsun diye kuluna Furkan’ı indiren (Allah) ne yücedir.”[5]

“De ki ey insanlar, ben Allah’ın sizin hepinize gönderdiği bir elçisiyim..”[6]

“Biz seni ancak bütün insanlara bir müjde verici ve uyarıcı olarak gönderdik. Ancak insanların çoğu bilmiyorlar.”[7]

“...Kendilerine kitap verilenlere ve ümmîlere de ki; ‘İslam’a girdiniz mi?’ Eğer İslam’a girdilerse, gerçekten hidâyete ermişlerdir. Fakat yüz çevirdilerse artık yalnızca sana düşen tebliğdir. Allah, kulları hakkıyla görendir.”[8]

“Kim İslam’dan başka bir din ararsa, asla ondan kabul olunmaz. O ahirette de kayba uğrayanlardandır.”[9]

Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurur:

“Benden önce peygamberlerden hiçbirine verilmemiş olan beş şey bana verildi. Bir aylık yoldan (düşmana) korku vermekle yardım olundum. Yeryüzü benim için mescit kılındı ve temiz sayıldı. Ümmetinden her kime bir namaz vakti ulaşırsa namazını kılsın. Ganîmetler bana helâl kılındı. Her peygamber kendi kavmine gönderildi; ben ise tüm insanlara gönderildim. Ve bana şefaât hakkı verildi.”[10]

Peygamberliğin tüm insanlığı kapsaması, dinde kaçınılmaz olarak bilinen şeylerdendir.

Rasul'ün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* daveti ile insanların mümin ve kâfir olarak ayrılmasına gelince, bu bütün rasullerle birlikte tüm insanlık için takdir edilmiş olan bir sünnettir. Kıyametten hemen önceki rüzgar esinceye kadar mümin ve kâfir olmak üzere iki grup mutlaka bulunacaktır. Bu da imtihan kanununun gerçekleşmesi içindir.

“Andolsun biz her ümmete; “Allah’a kulluk edin ve tâğuttan kaçının” diye (tebliğ etmesi için) bir peygamber gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allah hidâyet verdi, onlardan kiminin üzerine de sapıklık hak oldu. Artık yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların uğradıkları sonu görün.”^[11]

“Biz her peygambere günahkarlardan bir düşman kıldık.”^[12]

“Eğer Rabb’in dileyseydi insanları elbette tek bir ümmet kıldı. Oysa onlar ayrılmakta devam ediyorlar. Ancak Rabb’inin rahmet ettikleri müstesna. Onları bunun için yarattı ve Rabb’inin şu sözü tamam oldu: “Andolsun cehennemi cinlerden ve insanlardan tümüyle dolduracağım.”^[13]

Hadiste şöyle geçer: **“Muhammed insanların arasını ayırdı.”**^[14]

Kutsî bir hadiste de şöyle geçmektedir:

“Sana itaat edenlerle birlikte sana isyan edenlere karşı savaş.”^[15]

İmtihan kanununun yerine gelebilmesi için yaratılmışlar arasında kâfir olanın da mümin olanın da bulunması gereklidir.

“..Allah dilemiş olsaydı elbette onlardan intikam alırdı. Ancak sizleri birbirinizle denemesi içindir..”^[16]

“Biz sizin bir kısmınızı bir kısmınız için deneme konusu yaptık; bakalım sabredecek misiniz? Senin Rabb’in görendir.”^[17]

Yine bir kutsî hadiste Allah *Azze ve Celle*, Nebi'ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle demiştir:

“Şüphesiz seni, hem seni imtihan etmek ve hem de seninle başkalarını imtihan etmek için gönderdim.”^[18]

Müslümanın kâfirler arasından hicret etmesinin farz oluşuna gelince, bunun delilleri şunlardır:

“Melekler kendi kendilerine zulmedenlerin hayatlarına son verecekleri zaman derler ki: “Ne halde idiniz?” Onlar: “Biz yeryüzünde zayıf bırakılmıştık” derler. (Melekler): “Hicret etmeniz için Allah’ın arzı geniş değil miydi?” derler. İşte onların barınma yerleri cehennemdir. Ne kötü dönüş yeridir o.”^[19]

Hicretin terk edilmesi üzerine âyette gelen tehdit, onun vücubuna delildir. Çünkü terk edilmesi üzerine azap tehdidi olan şey vaciptir. Ancak biraz sonra gelecek olan âyetlerde de geçtiği gibi, bir özürden dolayı olması bunun dışındadır.

Hicreti emreden hadislerde geçen azap tehdidi de hicretin vacipliğine delildir: **“Müşriklerin arasında bulunan her Müslümandan beriyim. Ateşleri birbirlerine görünmesin.”**^[20]

“Savaşılacak düşman oldukça hicret de kesilmeyecektir.”^[21]

Kâfirlerle savaşın Müslümanların üzerine farz olduğuna dair deliller bilinen şeylerdir. Bunlardan bazıları şöyledir:

“...müşrikleri nerede bulursanız öldürün..”^[22]

“...müşriklerin hepsi sizinle savaştığı gibi siz de onların hepsiyle savaşın..”^[23]

Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurur:

“İnsanlar La İlahe İllallah şهادetini söyleyinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum.”^[24]

“Kıyamete yakın bir zamanda, yalnız Allah’a ibadet edilmesi için kılıçla gönderildim.”^[25]

Burada dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta vardır; risaletin genel oluşu, ülkelerin iki kısma ayrılmasının temelini oluşturmaktadır. Ancak bu, dünyada sürekli iki çeşit ülkenin var olmasını gerektirmez. Bir ülkenin küfür ülkesi olarak vasıflandırılmasının doğru olabilmesi için, dünyada İslam ülkesinin de mutlaka bulunması şart değildir. İleride açıklanacağı gibi bu, ülkeler hakkında verilen hükümlerin sebepleri arasında değildir. Bilakis belli bir dönem yeryüzünde İslam ülkesi (dâru’l-İslâm) bulunmayıp yalnızca küfür ülkesi (dâru’l-küfür) bulunabilir. Aynen İslam’ın ilk dönemlerinde Medine’ye hicretten önce ve yine günümüzde olduğu gibi.

Huzeyfe İbnu’l-Yemân’ın fitneler hakkındaki hadisi de buna işaret eder: **“...Eğer o döneme ulaşırsam ne yapmamı emredersiniz?”** Rasulullah şöyle dedi: **“Müslümanların cemâatine ve imamına bağlan.”** Dedim ki: **“Onların ne bir cemâati ne de bir imamı yoksa?”** Rasulullah: **“Bir ağaç kökünü ısracak olsan bile tüm bu fırkalardan ayrıl, ölüm gelinceye kadar bu hal üzere kal.”**^[26]

Dünyadaki ülkelerin ikiye ayrılmasının temelini bu anlattıklarımız oluşturmaktadır.

BU AYIRIM İLE İLGİLİ DELİLLER

Çağdaşlarımızdan bazıları (Vehbe Zuhaylî’nin **“İslamî Fıkıhta Savaş Sonuçları”** isimli kitabında söylediği gibi), ülkelerin ikiye ayrılması konusunda Kitap ve Sünnet’ten bir delil olmayıp, bunun ancak peygamber ve sahabe döneminden sonraki fakihlerin bir içtihadı olduğu görüşüne gitmişlerdir.

Bilinmesi gerekir ki, bu ayırım ümmetin alimlerinin (öncekiler olsun, sonrakiler olsun) icma ettikleri bir konudur. Ve icmanın da İbn-i Teymiye'nin söylediği gibi Kitap veya Sünnet'ten bir delile dayanması gerekir.[27] Şimdi bu ayırım ile ilgili delilleri aktaralım:

1- Allahu Teala'nın Kitabı'ndan Deliller:

“Küfredenler kendilerine gönderilen rasullere dediler ki: “Muhakkak sizi ülkemizden çıkarırız ya da bizim dinimize dönersiniz..”[28]

“Kavmin müstekbir ileri gelenleri dediler ki: “Ey Şuayb! Seni ve seninle birlikte iman edenleri ya ülkemizden sürüp çıkaracağız, ya da bizim dinimize dönersiniz..”[29]

“Ülkemize” anlamında olan “Ardinâ” ve “Karyetinâ” kelimelerine ek olarak gelen “nâ” zamiri sahip olma anlamı verir. Bu iki kelimeyle de kâfirlerin elinde olup, emir, nehiy ve yönetimde onların hüküm sahibi oldukları ülke kastedilmiştir. Bunun için rasulleri tehdit etmişlerdir. İşte küfür ülkesinin özelliği budur.

“Melekler kendilerine zulmedenlerin hayatlarına son verecekleri zaman derler ki: “Ne halde idiniz?” Onlar: “Biz yeryüzünde zayıf bırakılmıştık” derler. (Melekler:) “Onda hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil miydi?” derler. İşte onların barınma yerleri cehennemdir. Ne kötü dönüş yeridir o.”[30]

“Ey iman edenler, hicret eden mümin kadınlar size geldiklerinde, onları imtihan edin. Allah onların imanlarını daha iyi bilendir. Şâyet onların mümin kadınlar olduklarını bilip öğrenerseniz, artık sakın onları kâfirlere geri çevirmeyin..”[31]

“..İman edip hicret etmeyenler, onlar hicret edinceye kadar sizin onlara hiçbir şeyle velâyetiniz yoktur..”[32]

İşte özel olarak hicretten bahseden bu âyetler, dâru'l-İslâm ve dâru'l-küfür olmak üzere iki tür ülkenin olduğuna apaçık delildir. Çünkü şer'î nasslarda hicret mutlak anlamda kullanıldığında dâru'l-küfürden dâru'l-İslâm'a göç etmeyi ifade eder. Yine bu konudaki nasslardan birisi de şu âyettir:

“..Size fasıkların yurdunu pek yakında göstereceğiz.”[33]

2- Sünnetten Deliller:

Hicretin vacip oluşu konusundaki hadislerdir ki, bunlar da ülkelerin iki kısma ayrıldığına delâlet eder. İlk konuda geçen hadisleri bunlar arasında sayabiliriz. Şu hadis de bununla ilgilidir:

“Her Müslüman diğer Müslüman için haramdır. Birbirini desteklemeleri gereken iki kardeşirler. Allahu Teâlâ bir müşrik İslam'a girdikten sonra müşrikleri bırakıp Müslümanların yanına gelmediği sürece onun hiçbir amelini kabul etmez..”[34]

Hicretin vacip oluşuna delâlet eden bu hadislerin yanı sıra ülkelerle ilgili ayırıma delâlet eden nasslardan bazıları da şunlardır:

İbn-i Ömer'den *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet edilmiştir: “Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* düşmanların ülkesine Kuran’la gitmeyi yasakladı.”[35]

İbn-i Abbas’tan gelen Recm konusundaki uzunca hadisin içerisinde, Abdurrahman İbn-i Avf’ın, Ömer İbnu’l-Hattab’a Mina’da şöyle dediği geçmektedir: “Medine’ye kadar bekle, çünkü orası hicret ve peygamberin sünnetinin diyarıdır.”[36]

Nesâî sahih bir isnadla İbn-i Abbas’tan şöyle rivâyet eder: “Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Ebu Bekr ve Ömer *Radıyallahu Anhuma* muhacirlerdendi. Çünkü onlar müşriklerden uzaklaştılar. Ensardan da muhacirler vardı. Çünkü Medine bir zamanlar şirk diyarıydı ve onlar Akabe gecesi Peygamber’e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gelmişlerdi.”

Ebu Hureyre’nin hicret edişini anlatan hadiste şöyle geçer: “Nebi’ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gelirken şöyle dedim:

Ne uzun, ne yorucu bir gece,
Fakat beni küfür diyarından kurtardı.

Yolculuk esnasında kölem kaçmıştı. Nebi’ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gelip biat ettim. Henüz yanından ayrılmadan kölem çıkageldi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle dedi: “Ey Ebu Hureyre bu senin kölen mi?” Ben: “Allah için hürdür” dedim ve azat ettim.”[37]

Yine Aişe’den *Radıyallahu Anha* rivâyet edilen ve atkı çalmakla suçlanan muhacire cariyenin kıssasıyla ilgili rivâyet de bunlar arasındadır. Aişe’den *Radıyallahu Anha* aktarıldığına göre, Arapların kabilelerinden birinde zenci bir cariyeye vardı; onu azat ettiler. O, onlarla birlikte kalıyordu. Şöyle anlattı: “Üzerinde deriden kırmızı atkısı olan genç bir kız çıkageldi. Atkısını bir yere koydu veya onu düşürdü. Bir kuş onu et zannederek alıp kaçtı. Atkıyı aradılar fakat bulamadılar. Beni, hırsızlıkla suçladılar.” (Aişe) şöyle der: “Araştırmaya başladılar, hatta cariyenin avret yerine bile baktılar. (Cariye) dedi ki: “Vallahi henüz onların yanındaydım ki, kuş geldi ve onu attı, aralarına düştü.” Dedim ki: ”İşte beni suçladığınız şey. Ben ondan beriyim.” Rasulullah’a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* geldi ve Müslüman oldu. Aişe şöyle der: “Mescidde bir çadırı vardı. Yanıma gelir ve benimle konuşurdu. Yanıma her gelişinde şöyle derdi:

Atkı günü Allah’ın günlerindendir,
O beni küfür ülkesinden kurtarmıştı.

Aişe, “Yanıma her gelişinde neden bunu söylüyorsun?” dediğimde bu olayı anlattı” der.”[38]

Bu nasslar dünya ülkelerinin dâru’l-İslâm ve dâru’l-küfür olarak ikiye ayrılmasının Kitap, sünnet ve sahabeden gelen nakillerle sabit olduğuna ve dâru’l-küfürden dâru’l-İslâm’a hicretin vacipliğine delildir. Hatta bu ülkelerle ilgili olarak Kitap ve Sünnet’te (yukarıda geçen nasslarda) çeşitli lafızlarla özel terimler kullanılmıştır. Örneğin; “dâru’l-fasıkîn” (Fasıklar ülkesi), “Ardu’l-aduv” (düşman ülkesi), “Dâru’l-hicre ve’s-Sünne” (hicret ve sünnet ülkesi), “Dâru’ş-şirk” (şirk ülkesi),

“Dâru’l-küfr” (küfür ülkesi) gibi. Bunların tümü, dünya ülkelerinin ikiye ayrılmasının fakihlerin ortaya koymuş oldukları içtihadlardan ibaret olduğunu iddia edenlere cevap niteliğindedir.

DÂRU’L-İSLÂM VE DÂRU’L-KÜFÜR

Yukarıdaki iki konuda verilen delillerden ortaya çıkmaktadır ki; dâru’l-İslâm, Müslümanların otoritesi ve yönetimi altında olan ülke; dâru’l-küfr ise, kâfirlerin otoritesi ve yönetimi altında olan ülkedir.

İbnu’l-Kayyım *Rahimehullah* şöyle der: “Alimlerin çoğunluğu şu görüştedir: Dâru’l-İslâm; Müslümanların barındığı ve İslam hükümlerinin geçerli olduğu ülkedir. Eğer İslam hükümleri geçerli değil ise, bir ülke dâru’l-İslâm’a bitişik olsa dahi, dâru’l-İslâm sayılmaz. Taif, Mekke’ye çok yakın olduğu halde Mekke’nin fethi ile dâru’l-İslâm olmamıştır.”^[39]

İmam es-Serahsî el-Hanefî *Rahimehullah* şöyle der: “Ebu Hanîfe’ye *Rahimehullah* göre ülkelerin dâru’l-harb olması üç şarta bağlıdır: Birincisi; bu ülkenin, küfür ülkesine bitişik olması, dâru’l-harb ile arasında Müslümanların ülkesinin bulunmaması. İkincisi; içerisinde ne imanı sebebiyle güvende olan bir Müslümanın, ne de eman sebebiyle güvende olan bir zımmînin kalmaması. Üçüncüsü; şirk hükümlerinin üstün durumda olması.

Ebu Yusuf’tan ve Muhammed’den *Rahimehullah* şu aktarılır: “Bir ülkede şirk kanunları üstün durumda olursa, orası dâru’l-harb olur. Çünkü bir bölgenin bize veya onlara nisbet edilmesi, kuvvet ve üstünlük itibarıyladır. Şirk kanunlarının geçerli olduğu her yerde kuvvet de müşriklere aittir ve orası dâru’l-harb olmuştur. İslam kanunlarının geçerli olduğu her yerde ise kuvvet Müslümanlara aittir.”^[40] Dolayısıyla, İmameyne göre burada illet olarak dikkate alınacak olan şey, üstülüğün ve geçerli olan kanunların kime ait olduğudur.

Alimler Ebu Hanîfe’nin saymış olduğu bu şartlara itibar etmemişlerdir. Hatta öğrencileri olan Ebu Yusuf ve Muhammed, Serahsî’nin de söylediği gibi ona muhalefet etmişlerdir. Alâuddîn el-Kâsânî de bundan bahseder ve bu iki alimin sözlerine şöyle bir açıklama getirir: “Bir ülke ya İslam’a ya da küfre nisbet edilir. İslam’a nisbet edilişi, orada İslam kanunlarının uygulanması, küfre nisbet edilişi ise orada küfür kanunlarının uygulanması dolayısıyladır. Örneğin cennette selamet, cehennemde de azap olduğu için, cennete dâru’s-selâm (selamet ülkesi), cehenneme de dâru’l-bevâr (helak ülkesi) denilmiştir. Çünkü İslam’ın ya da küfrün üstün durumda olması, İslam kanunları ya da küfür kanunlarının geçerli olmasıyla olur.”^[41]

Es-Serahsî, Es-Siyeru’l-Kebîr adlı kitabın şerhinde şöyle der: “Ülke İslam kanunlarının uygulanmasıyla Müslümanların ülkesi olur.”^[42]

Kâdı Ebu Ya'lâ el-Hanbelî ise şöyle der: “İslam kanunlarının değil, küfür kanunlarının yürürlükte olduğu her ülke dâru'l-küfürdür.”^[43]

Şeyh Mansûr el-Behvetî şöyle der: “Dâru'l-harpte dinini açıkça yaşamaktan aciz olan kimseye, hicret vaciptir. Dâru'l-harp ise küfür kanunlarının yürürlükte olduğu ülkedir.”^[44]

ÜLKE HAKKINDA VERİLEN HÜKMÜN İLLETİ

İllet, hükmün bağlı bulunduğu vasıftır. Vasıf bulunduğu hüküm de bulunur, bulunmadığında hüküm de bulunmaz.

Alimlerin yukarıda geçen sözlerinde, bir ülke hakkında verilecek hüküm için iki sebepten bahsedilmektedir.

Birincisi: Güç ve Üstünlüktür.

Ebu Yusuf ve Muhammed İbnu'l-Hasen'in, “Çünkü bir bölgenin bize veya onlara nispet edilmesi kuvvet ve üstünlük itibariyledir” sözleri bunu ifade eder. Herhangi bir kâfirin bir ülkeyi işgal etmesi fakat burada İslam hükümlerinin yürürlükte kalması durumunda buranın dâru'l-İslâm olacağı meselesi, kâfirlerin İslam ülkesini işgal etmeleri durumunu konu alan bölümde ele alınacaktır inşaallah.

İkincisi: Ülkede Tatbik Edilen Hükümlerin Türüdür.

Bu da kendilerinden nakilde bulunduğumuz diğer alimlerin sözlerinde geçmiştir.

Dikkat edilirse, bu her iki sebep de tek bir şeye dönüktür ki bu da, ülke hakkında verilecek olan hükmün illetidir. Bu iki sebep arasında herhangi bir zıtlık yoktur. Çünkü üstünlüğün bulunması ve hükümlerin uygulanması birbiriyle bağlantılıdır. Kişi, ancak emretme ve yasaklama yetkisine sahipse üstün sayılır. Emretme ve yasaklama, üstünlüğün ve otoritenin en önemli göstergelerinden ikisidir. Müslüman bir yönetici İslam hükümlerini uygular, aksi halde zaten Müslüman sayılmaz. Kâfir yönetici ise küfür kanunlarını uygular. Bundan dolayı bir ülke hakkında verilecek olan hükmün illeti, orada uygulanan kanunların türüdür ve bu, o ülkede üstünlüğün kime ait olduğunu gösteren şeydir.

Görüldüğü gibi hükmün bağlı olduğu sebebi oluşturan şeyin, ülkede uygulanan hükümlerin türü olması, illet olarak gösterilmek için uygun bir vasıftır. Çünkü ülkeyi şekillendiren, yönetici değil kanunlardır. İslam hükümleri, emirleri ve yasaklarıyla ülkeyi İslamî olarak şekillendirir. Aynı şekilde küfür hükümleri de emrettiği, mübah kıldığı ve yasakladığı şeyler yoluyla ülkeyi küfür ile şekillendirir; riddeti, dinsizliği, dine hakareti, dini kötülemeyi herhangi bir kısıtlama veya ceza getirmeksizin mübah kılar.

Aynı şekilde faiz, zina, içki, teberrüc (kadınların açıklığı), kadın erkek bir arada bulunma, namaz, oruç ve zekatı terk edeni cezalandırmama, iyiliği emredip kötülüğü yasaklayan kimseyi (özellikle de bunu eliyle yapıyorsa) cezalandırma ve bunlar dışındaki pek çok şeyin yaygınlığı, küfür ülkesinin özelliklerindendir.

Ülkeyi şekillendiren yönetici değil kanunlardır. Öyle ki; yönetici bir şey yapmak istediğinde bunu ancak emretme ve yasaklama yoluyla yapması mümkündür. Emreden, nehyeden ya da serbest kılan kanunlardır; yönetici ise kendi gücüyle bu kanunları uygular.

BİR ÜLKE HAKKINDAKİ HÜKMÜN BAĞLI BULUNDUĞU İLLETİN, O ÜLKEDE ÜSTÜNLÜĞÜN KİME AİT OLDUĞUNUN GÖSTERGESİ OLAN KANUNLARIN TÜRÜ OLDUĞUNA DAİR DELİLLER

· “Melekler, kendi kendilerine zulmedenlerin hayatlarına son verecekleri zaman derler ki: “Ne halde idiniz?” Onlar: “Biz yeryüzünde müstaz’aftık” derler. (Melekler): “Hicret etmeniz için Allah’ın arzı geniş değil miydi?” derler. İşte onların barınma yerleri cehennemdir. Ne kötü dönüş yeridir o.”^[45]

Hicretle muhatap olan Müslümanın belli bir ülkede müstaz’af (zayıf bırakılmış) olması, orada üstünlüğün kâfirlere ait olduğuna delildir. Bir başka âyette şöyle geçer:

“Kavmin müstekbir ileri gelenleri dediler ki: “Ey Şuayb! Seni ve seninle birlikte iman edenleri ya ülkemizden sürüp çıkaracağız, ya da bizim dinimize döneceksiniz.”^[46]

Âyette geçen “ülkemiz” anlamındaki “karyetunâ” kelimesinin sonundaki “nâ” eki nisbet edilme ve sahip olma anlamlarını verir. Yani bu demektir ki; bu ülke kâfirlerin ve müstekbirlerin ülkesidir. Bu ülkeye sahip olduklarını ve orada üstün durumda olduklarını gösteren şey müminleri oradan çıkarmakla tehdit edişleridir ki bu, emretme ve yasaklama yetkisine onların sahip oldukları anlamına gelir. Bu da gösterir ki, dâru’l-küfür, içerisinde üstünlük, emretme ve yasaklama yetkisi kâfirlere ait olan ülkedir. Emretme ve yasaklama denilince, kanunlar akla gelir. Bu ikisi üstünlüğün ve otoritenin göstergesidir.

Bunun benzeri bir âyet de şudur:

“Küfredenler kendilerine gönderilen rasullere dediler ki: “Muhakkak sizi ülkemizden çıkarırız ya da bizim dinimize dönersiniz.”^[47]

· Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Mekke'nin fethinden sonra söylediği şu söz de bu delillerdendir: “**Fetihten sonra hicret yoktur.**”^[48]

Mekke'den Medine'ye hicret vacipti. Çünkü feth'e kadar Mekke dâru'l-küfür idi. Fetihten sonra dâru'l-İslâm oldu ve oradan hicret etmenin farziyeti de kalktı. Fetihle birlikte değişen ve değişmesiyle birlikte Mekke'de uygulanan hükümleri de değiştiren şey, oradaki üstünlüğün kâfirlerin elinden Müslümanların eline geçmesi ve buna tâbi olarak hükümlerin değişmesi olayıdır. Bu da, bir ülke hakkında verilecek hükmün bağlı bulunduğu illetin, o ülke üzerinde üstünlük sahibi olan sınıf ve bu sınıfa tâbi olan hükümler olduğuna delildir.

İbn-i Hazm'ın şu sözü konuyu açıklayıcı niteliktedir: “Bir ülke, orada üstün olana, hüküm sahibi olana ve oraya malik olana nisbet edilir.”^[49]

ÜLKENİN HÜKMÜ KONUSUNDAKİ İLLETİN ARINDIRILMASI (TENKÎH)

Şeyh Muhammed Emîn eş-Şankıî şöyle der: “Tenkîh, lügatta temizlemek ve arındırmak anlamlarına gelir. İletin arındırılması ise, illet için uygun olmayan şeylerin kaldırılması ve uygun olan şeylere itibar edilmesidir.”^[50]

Bu konuda bazıları hata etmişler ve Müslümanların çoğunun bazı ülkelerde emniyet içinde yaşamalarının, ezan, namaz, oruç ve buna benzer dinlerinin şîârı olan birtakım şeyleri açıkça işlemeye güç yetirebilmelerinin, o ülkenin dâru'l-İslâm sayılması için yeterli olduğunu zannetmişlerdir. Hatta bazıları şöyle demiştir: “Nasıl olur da, başkentinde binden fazla mescit olduğu halde filan ülkenin dâru'l-küfür olduğunu söylersiniz.”

Bunların hiçbirine itibar edilemez. Yukarıda bir ülke hakkında verilecek hükmün illetinin, orada üstünlüğü elinde bulunduran sınıf ve yürürlükte olan kanunlar olduğunu açıkladık. Bir ülke hakkında hüküm verirken, bunlar dışındaki vasıflar dikkate alınmaz.

İlet için uygun olmayan vasıflardan bazılarını şöyle sıralayabiliriz:

Birincisi: Ülke nüfusunun çoğunluğunun dininin, ülkenin hükmü üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Bunun delili ise şudur:

Hayber'in nüfusunun çoğunluğu Yahudi idi. Hicrî 7. yılda Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* orayı fethettiğinde ziraatla uğraşmaları için orada kalmalarına izin verdi^[51] ve onlara Ensardan bir emîr tayin etti.^[52] Ömer İbnu'l-Hattab, hilafeti döneminde onları çıkarıncaya dek, buranın halkının çoğunluğu Yahudi idi. Ancak bu durum, oranın dâru'l-İslâm olmasını engellemedi. Çünkü Hayber Müslümanların elinde idi ve İslam hükümleri uygulanıyordu.

Ebu'l-Kâsım er-Rafii eş-Şâfii şöyle demiştir: “Bir ülkenin dâru'l-İslâm olması için orada Müslümanların bulunması şart değildir. Oranın imamın elinde bulunması ve imamın da Müslüman olması yeterlidir.”[53]

İkincisi: Ülkede İslam ya da küfür şiarlarının görülüyor olmasının, ülke hakkında verilecek hükümde hiçbir etkisi yoktur.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Mekke'de dini açıklıyor, davette bulunuyor ve müşriklere düşmanlığını, onlardan ve onların Allah'ın dışında ibadet ettiklerinden berî olduğunu ilan ediyordu. Tüm bunlar Mekke'nin fethinden önce idi.

Aynı şekilde sahabeden bazıları açıkça namaz kılıyor ve Kuran okuyorlardı. Ancak bu durum, Mekke'nin dâru'l-İslâm olmasını sağlamamıştı. Bilakis üstünlük kâfirlerde olduğu için Müslümanlar oradan hicret etmişlerdi.

Aynı şekilde, zimmet ehli gibi bazı kâfirlerin dâru'l-İslâm'da ikamet ediyor olmaları ve dinlerinin sembollerinden olan birtakım şeyleri açıkça yerine getiriyor olmaları orayı dâru'l-küfür yapmaz. Çünkü küfür sembollerinin ortaya konması kâfirlerin gücü ile değil, Müslümanların izni ile olmaktadır.

Ülke için verilecek hükümde sembollerin açıkça yerine getirilmesinin herhangi bir etkisi yoktur. Şevkânî şöyle der: “İtibar edilen, söz hakkının kimde olduğudur. Bir ülkede kâfirlerden birinin küfrünü açıklayabilmesi, ancak Müslümanlar tarafından kendisine verilecek olan izne bağlı olacak şekilde, ülkede emretme ve yasaklama yetkisi Müslümanlara ait ise, orası dâru'l-İslâm'dır. Küfrî özelliklerin açıkça ortaya konması bir zarar vermez. Çünkü bu, kâfirlerin gücü veya saldırıları ile olmuş değildir. Aynen Yahudi, Hristiyan veya anlaşmalı olup da İslam şehirlerinde oturan zimmet ehlinde görüldüğü gibi. Durum bunun tersi ise, ülkenin hükmü de tam tersi olur.”[54]

Üçüncüsü: Ülkede yaşayan bir grubun güvenlik içerisinde olmalarının da ülkenin hükmünde bir etkisi yoktur.

Zimmet ehli dâru'l-İslâm'da güvenliktedirler. Ancak bu, orasının dâru'l-İslâm olmasını engellemez. İslam'ın ilk yıllarında Müslümanlar Habeşistan'a hicret ettiklerinde orada güvenlikteydiler; buna rağmen orası dâru'l-küfür idi. Yine Mekkeliler Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile anlaşmalı oldukları dönemde (Hudeybiye Antlaşması'ndan fethe kadar) Müslümanların can güvenlikleri bulunmaktaydı. Hatta kaza umresini de yerine getirdiler. Fakat bu güvenlik de, fethe kadar Mekke'nin dâru'l-küfür olmasını engellemedi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: “**Fetihten sonra hicret yoktur**” demiş; “**Antlaşmadan sonra hicret yoktur**” dememiştir. Görüldüğü gibi bir ülke hakkındaki hükmü değiştiren illet yalnızca güvenlik değil, orada sağlanan üstünlüktür.

Buraya kadar anlatılanlardan çıkan sonuç şudur: Bu gün mürted yöneticilerin küfür olan beşerî kanunlarla yönettikleri ülkelerde, halkın çoğunluğu Müslüman olsa, cuma ve cemaat namazları gibi dinlerinin sembolü olan bazı şeyleri güvenlik içerisinde yerine getirebilseler dahi bu ülkeler küfür ülkeleridir. Çünkü üstünlük ve yürürlükte olan hükümler kâfirlere aittir.

Müslümanların dinlerine ait sembolleri ortaya koyabilmelerine gelince bu, Müslümanların güçlerinden kaynaklanmayıp, kâfir yönetici tarafından verilen izin sonucu meydana gelen bir durumdur. Onların güvenliklerini korkuya çevirmeyi veya gücü ve askerleriyle onları zor durumda bırakmayı isterse bunu yapabilir. Nitekim bugün bir çok ülkede terörle ve aşırı dincilikle mücadele adı altında yapılan şey budur.

DÂRUL-KÜFRÜN ÇEŞİTLERİ

Dâru'l-küfür birçok yönden kısımlara ayrılır. Bu kısımların hepsini kapsayan isim; dâru'l-küfür veya dâru's-şirk'tir. Bunları şu şekilde sıralayabiliriz:

ÜLKENİN BAŞTAN BERİ KÜFÜR ÜLKESİ OLMASI YA DA SONRADAN KÜFÜR ÜLKESİNE DÖNÜŞMESİ AÇISINDAN KISIMLARI

Aslen Dâru'l-Küfür Olan Ülke: Hiçbir zaman dâru'l-İslâm olmamış olan ülkedir. Örneğin Japonya, Çin'in doğusu, İngiltere, Kuzey Amerika, Güney Amerika ve Avusturalya gibi.

Sonradan Dâru'l-Küfür Olan Ülke: Bir zamanlar dâru'l-İslâm iken sonradan aslî kâfirlerin ele geçirdikleri ülkedir. Örneğin Endülüs (İspanya ve Portekiz), Filistin, bir zamanlar Osmanlı yönetiminde olan Doğu Avrupa ülkeleri, Romanya, Bulgaristan, Yugoslavya, Yunanistan ve Arnavutluk gibi.

Dâru'r-Ridde: Bu da sonradan dâru'l-küfür olan ülkelerin bir koludur. Bir zamanlar dâru'l-İslâm iken, mürtedlerin üstünlük sağlayıp küfür hükümlerini uyguladıkları ülkelerdir. Bugün İslam ülkeleri olarak isimlendirilen ülkeler bu sınıfa girerler. Arap ülkeleri de bunlar arasındadır. Bu ülkelerin çoğu, dâru'l-küfür olma merhalesine haçlı sömürgesi esnasında geçmişlerdir. Bu dönemde haçlılar bu ülkelerde beşerî kanunları yerleştirmişler, onlar ayrıldıktan sonra ise yerlerine aynı ülke halkından olan mürtedler yerleşmişlerdir.

Dâru'l-küfür ve dâru'r-ridde arasında fıkhi hükümlerde bazı farklılıklar vardır.

Burada şöyle bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz: Kitaplarımızda bu ülkeleri çoğunlukla “Müslümanların Ülkeleri” olarak vasıflandırmamız, ülke sakinlerinin çoğunluğunun durumuna nazarıdır. Bu vasıflandırma, dâru'l-İslâm terimi ile aynı anlamda değildir. Bilakis bu ülkeler, küfür ve riddet ülkeleridir. Buralardaki kâfir yöneticilere karşı cihad, Müslüman halka “farz-ı ayn”dır. Bunu birçok yerde de açıkladık.

DÂRUL-İSLÂM İLE OLAN İLİŞKİLERİ AÇISINDAN DÂRUL-KÜFÜRÜNÜN KISIMLARI

Dâru'l-Harb: Dâru'l-İslâm ile arasında herhangi bir barış veya ateşkes olmayan ülkedir. İsimlendirmenin doğru olabilmesi için fiilî bir savaşın olması şart değildir. Söylediğimiz gibi bir barış antlaşmasının olmaması yeterlidir. Bu, Müslümanların istedikleri zaman o ülke halkıyla savaşmalarının caiz olduğunu ifade eder. Bunun için dâru'l-harb olarak isimlendirilmiştir.

Dâru'l-Ahd: Dâru'l-İslâm ile arasında ateşkes ve barış olan ülkedir. Aynen hicrî 6-8 yılları arasında Hudeybiye Antlaşması'ndan Fetih'e kadar olan dönemde Mekke'nin durumu gibi.

Kâfirlerle savaşı terk edip barış antlaşması yapmak, Müslümanların zayıf düşmeleri durumunda olduğu gibi, ancak Müslümanların maslahatı söz konusu ise caiz olur. Âyette şöyle geçer:

“Gevşemeyin, üstün olduğunuz halde barışa davet etmeyin.”^[55]

Çünkü Allahu Teâlâ din tamamen Allah'a ait oluncaya kadar kâfirlerle savaşmayı üzerimize farz kılmış, onlarla barışa ise ancak ihtiyaç durumunda izin vermiştir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün.”^[56]

“Fitne kalmayıp din tamamen Allah'a ait oluncaya kadar onlarla savaşın.”^[57]

Barış antlaşmasının ancak Müslüman imam ya da onun vekili tarafından yapılması caizdir. Zamanımızda böyle bir imam bulunmamaktadır. Dolayısıyla kâfir yöneticilerin yapmış olduğu devletlerarası herhangi bir antlaşmanın, şer'an velâyet hakkına sahip olmayan bir kimse tarafından yapılmış olması nedeniyle, hiçbir geçerliliği yoktur. Bu antlaşma hiç yapılmamış gibidir; zira hükmen yok sayılan gerçekte de yok sayılır.

MÜSLÜMANIN CAN GÜVENLİĞİ AÇISINDAN DÂRUL-KÜFÜRÜN KISIMLARI

Dâru'l-Emn: Müslümanların can güvenliğinin bulunduğu ülkedir. İslam'ın ilk yıllarında sahabenin Mekke kâfirlerinin işkencesinden kaçarak hicret ettikleri Habeşistan'ın durumu gibi.

Dâru'l-Fitne: Müslümanların can güvenliğinin bulunmadığı ülkedir. İslam'ın ilk yıllarında Mekke'nin durumu ve bugünkü riddet ülkelerinin çoğunun durumu gibi.

DÂRU'L-İSLAM'IN ÇEŞİTLERİ

İlim ehlinin kitaplarında dâru'l-İslâm'ın kısımları için yer yer özel ıstılahlar kullanılmıştır. Örnek olarak şunları verebiliriz:

Dâru'l-Bağy: İsyancıların veya Hâricîlerin dâru'l-İslâm'ın herhangi bir bölgesinde bağımsız olarak hüküm uyguladıkları yerdir. Bunun karşıtı ise “dâru'l-adl”dir. Burası Müslümanların imamının hükmü altında olan yerdir.

Dâru'l-Fısk: Dâru'l-İslâm'da, fıskın yaygın olduğu beldedir. İçerisinde Allahu Teala'ya karşı işlenen günahların çok olduğu beldeyi terk etmek, yüz kişiyi öldüren adamla ilgili hadiste de geçtiğı gibi müstehabtır. Hadiste, adamın başvurmuş olduğu alim, kötü yer olarak isimlendirdiğı beldesinden ayrılarak salih bir topluluğun bulunduğu beldeye gitmesinin ve onlarla birlikte Allah'a ibadet etmesinin tevbesine yardımcı olacağını bildirmişti.

Dâru Ehli'z-Zimme: Bu dâru'l-ahd ve dâru's-sulh değildir. Çünkü bunlar dâru'l-küfürün kısımlarındandır. Dâru ehli'z-zimme İslam diyarıdır. Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zamanında Müslümanlarca fethedildikten sonra Hayber'in durumu böyleydi.

Dâru ehli'z-zimme'nin özelliğı, Muhammed İbn-i Hasen'in ifade ettiğı gibidir. Şöyle der: “Ordu komutanı, düşman şehirlerinden birisini kuşattığında bir kısmı Müslüman olduklarını söyler, bir kısmı da ehli'z-zimme olup, “Evlerimizden ayrılmayız” der. Eğer Müslümanlar, dışarıdan gelecek olan saldırılara karşı savaşta onları desteklemeye ve İslam hükümleriyle hükmetmek için Müslümanlardan bir kısmını orada bırakmaya güç yetirecek durumda iseler, emîrin bunu yapması gerekir.” Es-Serahsî bunun şerhinde şöyle der: “Çünkü onların ülkelerinde Müslümanların kanunlarını uygulamak mümkündür. Müslümanların kanunlarının uygulanmasıyla o ülke Müslümanların ülkesi olur. İmam orayı dâru'l-İslâm, topluluğı da ehli'z-zimme yapar.”[58]

ÜLKENİN NİTELİĞİNİN VE HÜKMÜNÜN DEĞİŞMESİ

Bir ülkeye ait olan nitelik, hiç değişmeyen kalıcı özelliklerden değildir. Bilakis orayı elinde bulunduran sınıfa ve yürürlükte olan kanunlara göre değişmesi mümkündür. Bir ülke, aynen İslam'ın ilk dönemlerinde Mekke'de olduğı gibi bir dönem dâru'l-küfür olup daha sonra dâru'l-İslâm olabileceğı gibi bazen de, Endülüs ve Filistin'de olduğı gibi dâru'l-İslâm iken sonradan dâru'l-küfür olabilir.

Şeyhu'l-İslâm İbn-i Teymiye şöyle der: “Bir yerin dâru'l-küfür, dâru'l-İslâm, dâru'l-iman, dâru's-silm, dâru'l-harb, dâru taat, dâru ma'siyet, dâru'l-müminîn, dâru'l-fâsikîn olması geçici nitelendirmelerdir, süreklilik ifade etmezler. Kişinin küfürden imana ve ilme geçebileceğı veya tam tersi olabileceğı gibi, ülke de bir vasıftan diğesine geçebilir.”[59]

İbn-i Hacer el-Mekkî el-Heytemî, Şâfîi fikhî üzere yazılmış olan, “*Tuhfetu’l-Muhtâc Li Şerhi’l-Minhâc*” adlı eserinde, dâru’l-İslâm kâfirler tarafından işgal edilse ve orada kendi hükümlerini uygulasalar da oranın dâru’l-küfür olmayacağı görüşünü benimsemiştir. Buna da şu hadisi delil getirir: “**İslam üstündür, O’na üstün gelecek yoktur.**”^[60] İbn-i Hacer el-Mekkî’nin bu sözünü, Sıddîk Hasen Hân nakleder.^[61]

Çağdaşlarımızdan bazıları da İbn-i Hacer’in bu görüşünü benimsemişlerdir. Halbuki, bunun batıl olduğu apaçıktır. Özel (hâs) olan deliller, ülke hakkında verilecek hükmün illetinin, üstünlük ve orada geçerli olan hükümler olduğuna dairdir. Bu özel deliller, İbn-i Hacer’in getirmiş olduğu deliller gibi genel delillere tercih edilir. Alimler özel olan delillerin, genel olan delillere tercih edileceği konusunda icma etmişlerdir.

Eğer İbn-i Hacer el-Mekkî’nin sözü doğru olsaydı, Müslüman olan bir kimse küfür işlese bile, bir daha asla kâfir olmayacağını söylemek caiz olurdu. Fakat bu, nassa ve icmaya ters düşer. Zira Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle der: “**Kim dinini değiştirirse onu öldürünüz.**”^[62]

İbn-i Hacer’in yaptığı gibi genel nass ile özel nasslara karşı çıkılması ve bu nassa benzeri hükümlerin dayandırılması uygun değildir. Onun, “Dâru’l-İslâm dâru’l-küfüre dönüşmez” sözü, delillerle çatışmasının yanı sıra fukahânın çoğunluğunun görüşüne de aykırıdır. Onun bu sözünü doğru kabul edecek olursak, Hristiyan İspanya’nın bugün dâru’l-İslâm sayılması gerekir. Çünkü orası bundan önce dâru’l-İslâm idi (Endülüs). Bu da tüm Müslümanların İspanya’daki İslam devletine hicret etmeleri ve böylece orada kendileri üzerine uygulanacak olan küfür hükümlerini isteyerek kabul etmeleri gerektiği, İspanya’da bulunanların başka yere hicret etmelerinin ise haram olduğu anlamına gelir; çünkü dâru’l-İslâm’dan hicret edilmez. Ayrıca bu, Müslümanlara Hristiyan İspanya ile savaşmayı haram kılar, çünkü onlara göre orası dâru’l-İslâmdır. Eğer kâfirler İspanya’ya saldırarak olurlarsa, her Müslümana dâru’l-İslâm olan İspanya’yı savunmak için gerekeni yapması vacip olur. İbn-i Hacer’in bu sözünün gerektireceği daha birçok şey sayılabilir. Bu sözün ve sonuçlarının bozukluğu açık görülmektedir.

KAFİRLERİN DÂRU’L-İSLÂM’I İŞGAL ETMELERİNİN SONUÇLARI

Bu işgal iki çeşittir:

Tam İşgal: Kâfirlerin dâru’l-İslâm’da üstünlük sağlayıp, küfür hükümlerini uygulamalarıdır. Bir ülke, illetin tahakkuk etmesi dolayısıyla dâru’l-küfür olur. Buna

Müslümanların beşeri kanunlarla yönetilen ülkeleri de dahil olup, buralar da dâru'l-küfür olmuşlardır.

Şeyh Muhammed İbn-i İbrahim'e: "Beşerî kanunlarla yönetilen Müslüman ülkesinden hicret etmek gerekir mi?" diye sorulduğunda şöyle cevap verir: "Beşerî kanunlarla yönetilen ülke İslam ülkesi değildir. Dolayısıyla oradan hicret etmek vaciptir. Nitekim bir ülkede putperestlik, hiçbir inkar ve engel ile karşılaşmaksızın üstünlük sağladığında da hicret vacip olur. Öyleyse bir yerde küfür yayılıp üstün konuma geldiğinde orası küfür ülkesi olmuştur." [63]

Yarı İşgal: Kâfirler dâru'l-İslâm'ı ele geçirdikleri halde orada İslam hükümlerinin yürürlükte kalmasıdır. Tatarların Hicrî 7. yüzyılın sonlarında Şam'ı ele geçirmelerini buna örnek verebiliriz. O dönemde Tatarlar kendi aralarında Cengiz Hân'ın "Yasak" adlı anayasasını uyguladıkları için alimlerin onları tekfir etmelerine rağmen, tarihen sabittir ki, Müslümanlar arasında şeriatla hükmetmeleri için kâdılar yerlerinde bırakmışlardır. [64]

Şer'i hükümler uygulandığı sürece bir ülkenin dâru'l-küfür olmayacağı görüşü günümüz fakihlerinden de aktarılmıştır. [65] Doğrusu şudur ki kâfirler herhangi bir İslam ülkesini işgal etmişler ve İslam hükümleri orada halen yürürlükte ise, bunun Müslümanların gücü sebebiyle mi, yoksa kâfirler izin verdiği için mi olduğunun ayırt edilmesi gerekir. İslam hükümleri Müslümanların gücü sebebiyle yürürlükte kaldı ise, orası dâru'l-İslâm'dır. Yukarıda verdiğimiz, Tatarlar'ın istilasını esnasında Şam'da meydana gelen olay buna örnektir. Bu durum, İslam hükümleri kaldırıldığında Müslümanlar ayaklanmasın diye işgalci kâfirlerin ikiyüzlülük yapmalarından başka bir şey değildir. Kâfirler böyle bir iki yüzlülüğü ancak tam bir işgale ve üstünlüğe güç yetirememesi durumunda yaparlar. Şam'daki durum da bu idi. O dönemde Tatarlar ile Şam ve Mısırlılar arasındaki savaş devam etmekteydi. Bir onlar, bir Müslümanlar zafer elde ediyorlardı. Şeyhu'l-İslâm İbn-i Teymiye de bu savaşların bazılarında bulunmuştu. Yönetici kâfir olsa da, üstünlüğün tam olarak sağlanamaması ve İslam hükümlerinin uygulanmaya devam edilmesiyle ülke dâru'l-İslâm olarak kaldı. Nitekim Müslüman olan yönetici mürted olduğunda, hükümlerden hiçbirini değiştirmese yine ülke dâru'l-İslâm olarak kalır. Her iki durumda da, Müslümanların onu görevden alıp yerine Müslüman bir imam tayin etmek için (işgalci veya mürted olsun) kâfir yöneticiye karşı savaşmaları gerekir. Çünkü onunla savaşmak farz-ı ayndır ve bu, savunma cihadıdır.

Ancak kâfirlerin işgaliyle birlikte ülkede İslam hükümlerinin yürürlükte kalması Müslümanların gücü ile değil, zafer elde eden kâfirler tarafından verilmiş bir izin ile olursa, orası dâru'l-küfürdür. Çünkü onlar bunu kaldırmayı isterlerse kaldırabilirler. Bu durum, İspanyol işgalinin başlangıcında Endülüs'te meydana gelmiştir. Muhammed İbn-i Cafer el-Kettânî şöyle der: "İspanyollar birçok savaştan ve büyük bir kuşatmadan sonra Endülüs halkını zayıf bıraktıklarında, Endülüslüler onlara bazı şartlar koşarak yönetimleri altına girmeyi kabul ettiler. Bu şartların yaklaşık olarak 55 veya 67 olduğu söylenmiştir. Bunlar arasında çocukların ve büyüklerin can, aile ve mal emniyeti, insanların evlerinde, barklarında, mülklerinde kalmaları, şeriatın olduğu gibi

uygulanması ve hiç kimsenin, kendileri hakkında bundan başka birşeyle hüküm vermemesi, mescidlerin ve vakıfların olduğu gibi kalması bulunmaktadır... Allahu Teâlâ onları kahretsin, durumun kendi lehlerine sonuçlandığını, Müslümanların onların zimmet akitleri altına girdiklerini ve kendilerinin de onlara güç yetiriyor olduklarını gördüklerinde hainlikleri başladı. Önce Müslümanların koşmuş oldukları bu şartları tek tek bozmaya başladılar ve bu durum, şartların hepsi bozulana dek devam etti. Müslümanların güvenlikleri tamamen yok oldu. Büyük bir güçsüzlüğe ve zillete uğradılar... Sonra tüm Müslümanları Hristiyan olmaya ve kendi dinlerine girerek İslam'ın şiarlarının hepsini bir kerede terk etmeye zorladılar.”^[66]

Önceleri kâfirlerin izniyle, şariat hükümleri uygulanmaktaydı. Fakat bu, ülkenin dâru'l-küfür olarak nitelendirilmesini engellemedi. Aynen Müslüman yöneticinin zimmet ehline, kendi şiarlarını uygulamaları veya bazı durumlarda keşişlerinden hüküm almaları için izin vermesinin ülkenin dâru'l-İslâm olmasını engellememesi gibi.

İKİ ÖZELLİĞİ BİRDEN ÜZERİNDE TAŞIYAN ÜLKE

Şeyhu'l-İslâm İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, ülkeler için bir üçüncü kısmın daha olduğu görüşüne sahiptir. Bu da iki özelliği birden (İslam ve küfür) üzerinde bulunduran ülkedir. Kendisine, “Mardin dâru'l-harp midir, dâru'l-İslâm mıdır? Orada yaşamakta olan Müslümanların İslam ülkesine hicret etmeleri gerekir mi, gerekmez mi? Eğer hicret vacipse, hicret etmeyip düşmanlara canıyla ve malıyla yardım eden bu durumda günahkar olur mu? Böyle bir kimseyi nifak ile suçlayan ve hakaret eden günahkar olur mu, olmaz mı?” şeklinde sorular sorulduğunda şöyle cevap vermiştir: “Mardin'de veya başka yerlerdeki Müslümanların kanları ve malları haramdır. İster Mardin halkı, isterse başkaları olsun, İslam şariatından çıkanlara yardım da haramdır. Orada yaşayan eğer dinini yerine getirmekten aciz ise hicret üzerine vacip olur. Böyle bir acziyet söz konusu değilse hicret vacip değil müstehaptır. Müslümanların, düşmanlarına canları veya malları ile yardım etmeleri haramdır. Gerek kaçarak, gerek tevriye yaparak, gerek aldatarak; hangi yolla olursa olsun, bundan kaçınmak üzerlerine vaciptir. Eğer bundan kaçınmaları ancak hicret ile mümkün oluyorsa hicret etmeleri farz olur.

Bu insanların geneline hakaret etmek ve nifak ile suçlamak helâl olmaz. Bu sadece Kuran ve Sünnet'te belirtildiği şekliyle bu vasıfları üzerlerinde taşıyanlar için caizdir. Mardinliler veya başkaları olsun, herkes için bu kural geçerlidir.

Dâru'l-harb ya da dâru'l-İslâm olmasına gelince, orası bu iki niteliği de üzerinde taşıyan bir ülkedir (dâru'l-mürekkebe). Bu, şu iki manayı ifade eder: Burası ne ordusu Müslüman olduğu için İslam hükümleri uygulanan bir dâru'l-İslâm, ne de halkı kâfir olan dâru'l-harp konumundadır. Bilakis üçüncü bir kısımdır. Orada Müslümanlara

gerektiği gibi muamele edilir, İslam şeriatından çıkanlarla ise hak ettikleri şekilde savaşırlar.”[67]

Mardin bugün Türkiye’nin güneydoğusunda Suriye sınırına yakın bir yere düşmektedir.

Sorudan ve cevabından şu sonuç çıkar: Mardin’i kâfirler (Müslümanların düşmanları) işgal etmişlerdir. Orada ne İslam hükümleri uygulanmaktadır ve ne de ordusu Müslümandır. Halkı ise kâfir ve Müslüman karışımıdır. Burasının dâru’l-harp olduğu şüphe götürmez. Dâru’l-harp olması için Şeyhu’l-İslâm’ın söylediği gibi halkının kâfir olması şart değildir. Bir ülke hakkında verilecek olan hükmün illetini açıklarken, halkın dininin ölçü olmadığını belirtmiştik. Şeyhu’l-İslâm’ın ülkelere üçüncü bir kısım daha eklemesi, kendisinden önceki alimlerin, ülkelerin iki kısım olduğu hususundaki icmaları ile çürütülmüş olmaktadır. Bu nedenle Necdli alimler, onun ülkeler için üçüncü bir kısım daha olduğunu söylemesine itiraz ederek şöyle demişlerdir: “(Küfür kanunlarıyla) hükmedilen bir ülke dâru’l-küfürdür.”

Burada dikkat çekmek istediğimiz konu ülkelerin iki kısım olduğu, üçüncü bir ülke çeşidi olmadığıdır. İki özelliği birden taşıma, ülke halkının durumuna nazaran, bir tür nitelendirme olabilir, fakat hüküm olamaz. Her insana hak ettiği muameleyi gösterme konusunda ihtilaf yoktur. Müslümanın, nerede olursa olsun kan ve malı güvencededir. Fakat bu farklı muameleler, ülkeyi üçüncü bir kısma sokmaz. İbn-i Teymiye kendisi, Fatımîler olarak anılan Ubeydîlerin işgali döneminde, onların zındık ve mürted olmaları sebebiyle Mısır’ın dâru’r-ridde olduğunu nakletmiştir.[68] Halbuki Mısır’da, onların iki yüz seksen yıl kadar uzayan yönetimleri süresince şeriat ahkâmı yürürlükte idi[69] ve Mısır halkının çoğu Müslümanlardan oluşuyordu. Ancak Ubeydîlerin tam işgali sebebiyle ülke dâru’r-ridde olmuştu ve orada şeriatla hükmedilmesine izin vermelerinin buna bir etkisi olmamıştı.

Şeyhu’l-İslâm Muhammed İbn-i Abdilvehhab *Rahimehullah* şöyle der: “Müslüman olduklarını iddia ettikleri halde, alimlerin tekfir ettikleri riddetlerine ve öldürülmelerine fetvâ verdikleri kimseleri saymaya kalksak söz çok uzar. Ancak son zamanlarda gerçekleşen olaylardan birisi, Mısır melikleri olan Benî Ubeyd ve taraftarları ile ilgili olaydır. Onlar Ehl-i Beyt’ten olduklarını iddia etmekteydiler. Cuma ve cemaat namazlarına devam ediyor, kâdılar ve müftîler tayin ediyorlardı. Fakat alimler, onların kâfir ve mürted oldukları, kendileriyle savaşılmaması gerektiği hususunda, aynı zamanda halkı ikrah altında ve onlara buğz etmekte olsalar dahi, ülkelerinin dâru’l-harb olduğu ve bu nedenle onlara karşı savaşılabacağı konusunda icma etmişlerdir.”[70]

Eğer Mısır, Ubeydîler döneminde onların şeri kâdılar tayin etmelerine rağmen dâru’l-harb ve dâru’r-ridde ise, yukarıda anlattığımız Mardin’in durumu bundan daha kötüdür. Çünkü orada İslam ahkâmı yürürlükte değildi. Daha önce de belirttiğimiz gibi, İbn-i Teymiye’nin fetvâsından çıkarılan niteliklere göre de orası dâru’l-harptir. En doğrusunu Allahu Teala bilir.

ÜLKELERİN FARKLILIKLARINDAN KAYNAKLANAN HÜKÜMLER

Ülkeler arasındaki farklılıklarının gerektirdiği şer'i hükümler, bu konudaki araştırmanın bir sonucu olarak elde ettiğimiz verilerdir. Bunlardan en önemli ikisi “**Hicret**” ve “**Cihad**” hükümleridir. Bu hükümlerden bazılarını şöylece sıralayabiliriz:

Birincisi

İmkan Bulunduğunda Dâru'l-Küfürden Dâru'l-İslâm'a Hicretin Vacipliği

Müslümanlar'ın Habeşistan'a hicret ettikleri İslam'ın ilk döneminde ve günümüzde olduğu gibi yeryüzünde daru'l-İslâm bulunmuyorsa, emin bir ülkeye hicret edilir ki, burası fitnenin az olduğu daru'l-küfürdür.

Hicretin vacip oluşu bazı hükümler doğurur. Şöyle ki:

A) Dâru'l-küfürden hicret etmekte olan bir kadının, ister önceden kâfir iken Müslüman olmuş, isterse kâfirlerin elinde esir olup onlardan kurtulmuş bir Müslüman olsun, yolculuk etmesi için mahreminin bulunmasının vacipliği kalkar. Eğer mahrem bulması zor ise mahremsiz olarak dâru'l-küfürden yolculuğa çıkabilir. Çünkü kâfirler arasında kalmasındaki zarar mahremsiz olarak yolculuğa çıkmasındaki zarardan daha büyüktür. İki zarardan büyük olanı savmak için daha az olana katlanılır.[71]

B) Dâru'l-harpte kâfir iken Müslüman olan, ancak eşi kâfir olarak kalan muhâcire kadının iddeti ile ilgili hüküm de bunlar arasındadır. Bu durumdaki bir kadının iddeti, bir hayız süresidir. Bu süreden sonra bir Müslümanla nikahlanabilir. Bunun delili İbn-i Abbas'ın rivâyet ettiği şu hadistir: “Bir kadın dâru'l-harpten hicret ettiğinde hayız olup temizleninceye kadar ona evlenme teklif edilemez. Temizlendiğinde kendisine nikah helal olur. Nikahlanmadan önce eşi de hicret ederse eşine döndürülür.”[72] Bu Allahu Teâlâ'nın şu sözünü açıklar:

“Ey iman edenler, mümin kadınlar hicret ederek size gedikleri zaman onları imtihan edin. Allah onların imanlarını daha iyi bilendir. Şâyet onların mümin kadınlar olduklarını bilip öğrenirseniz, artık sakın onları kâfirlere geri çevirmeyin. Ne bunlar onlara helâldir, ne onlar bunlara helâldir. Sarfettikleri mehirleri o kâfirlere verin. Mehirleri verdiğiniz takdirde o kadınları nikahlamanızda sizin için bir engel yoktur.”[73]

C) Kâfirlerin kölelerinden Müslüman olup hicret edenler hür olurlar ve harp ehlinin mallarından yanlarına almış oldukları kendilerinin olur. Bu, yukarıda zikrettiğimiz İbn-i Abbas hadisinde geçmektedir: “Bir köle ya da cariye onların arasından ayrılarak hicret ederse, bunlar hür sayılırlar. Muhacirler için geçerli olan, onlar için de geçerlidir.” Bunun örneği, Huneyn Savaşı'ndan sonra Nebi'nin *Sallallahu*

Aleyhi ve Sellem kuşatması sırasında Taif Kalesi'nden Ebu Bekere Nefi' İbnu'l-Hâris adlı sahabenin kaçıdır. Ebu Bekere kaleden bir çıkırı (bekere) vasıtasıyla kaçmıştı. Bu nedenle kendisine bu isim verildi. O'nun hikâyesi Buhârî'de, Taif Savaşı'nı anlatan bölümde geçmektedir.[74]

D) Zaruret dışında Müslümanın dâru'l-harbe gitmesi ve orada kalmasının haram oluşu da bu hükümler arasındadır. Çünkü orada iken Müslüman olan kimseye hicret vacip olur. Bir Müslüman oraya ancak ticaret ve tedavi gibi zaruri şeyler için gidebilir. Allahu Teâlâ kâfirlerin arasında ikamet eden kimseler hakkında, “Allah'ın arzı geniş değil miydi?”[75] buyurmaktadır.

Kâfirler arasında ikamet etmek, dinde fitneye sebep olan şeylerin en önemlilerindendir. Küfür ülkesine gitmek zorunda kalan bir kişinin orada kalmaya niyet etmemesi ve imkan bulduğunda orayı terk etme niyetini sürekli taşıması gereklidir. Bugün Avrupa, Amerika gibi aslî küfür ülkelerine zaruret olmaksızın, dünya metanı çoğaltmak için gitme belası yaygınlaşmıştır. Arap ülkeleri ya da İslam ülkeleri olarak isimlendirilen riddet ülkelerinde Müslümanlar arasında yaşamak, asli küfür ülkelerinde yaşamaktan daha hayırlıdır. Her ne kadar ikisi de dâru'l-küfür olsa da şerrin bazıı bazısından daha hafiftir.

Müslümanların yaşadığı ülkelerde laik sistemlerin işbaşında kalmasının en önemli sebeplerinden birisi; batı ülkelerinde öğrenim görmüş ve onların mizaçlarını almış olan kimselerin siyaset, ekonomi, eğitim ve medya ile ilgili önemli makamlara gelmesidir.

Asli küfür ülkelerinde vatandaşlığa girme konusunda Müslümanlardan şöyle bir soru geldi: “Belirli şartlar yerine geldiğinde onların ülkelerinde ikamet eden bir Müslüman için vatandaşlık talep etme hakkı doğar. Eğer bu kişiye, devletle dost olacağına, kanunlarına bağlı kalacağına, onu savunacağına ve zarar vermeyeceğine dair yemin etmediği sürece vatandaşlık verilmiyorsa durum ne olur?”

Cevap şudur: Bu şekilde yemin etmek apaçık küfürdür. Kim ikrah olmaksızın bunu söylerse kâfir olur. Çünkü bu yeminle, isteyerek tâğuttan hüküm almaya bağlı kalınacağına dair söz verilmiş olmaktadır. Buradaki tâğut ise, kâfirlerin hukukudur. Bu durum, riddet ülkelerinde kişiye zorla küfür kanunlarının uygulanması durumuyla aynı değildir. Nitekim vatandaşlık elde ettikten sonra, kendisinin veya çocuklarının kâfirlerin ordusunda hizmet etmek ve savaşlarında onlara katılma yükümlülüğü vardır ki bu da küfre düşürücü bir ameldir; zira tâğut yolunda savaşmaktır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Küfredenler tâğut yolunda savaşır.”[76]

Soruyu soran kişi sonra şöyle dedi: “Bir kimse bu hükmü bildiği halde, ‘Ben yemin süresince beş dakika kâfir olur sonra tevbe ederim’ diyecek olursa, o zaman durum ne olur?”

Eğer yemin süresince kâfir olurum derse, yemin etmese bile bu sözü ile küfre girer. Çünkü alimler, sonraki bir zaman için küfre niyet eden bir kimsenin, ânında küfre gireceği konusunda ihtilaf etmemişlerdir.

Ayrıca bu kimse, tevbe edinceye kadar yaşayacağını nereden bilebilir? Ölmesi veya o an aklını kaybedip tevbe fırsatını kaçırmaması mümkündür. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

“Onlar düzen kurdular. Allah da bir düzen kurdu. Allah düzen kurucuların en hayırlısıdır.”^[77]

“Artık kötülükleri düzenleyenler, Allah’ın kendilerini yerin dibine geçirmeyeceğinden veya ummadıkları bir yerden azabın gelmeyeceğinden emin midirler?”^[78]

Bu şekilde yemine bağlı olan bir vatandaşlık caiz değildir. Şeyh Hamed İbn-i Atîk en-Necdî şöyle der: “Onların hükmü ve baskısı altında olmaksızın, liderlik hırsı, mal hırsı, ya da vatan ve aile düşkünlüğü yahut ileride meydana gelebilecek bir şeyden korku sebebiyle batınen muhalefet etmekle birlikte zahiren onlara (yani kâfirlere) muvafakat etmesiyle kişi mürted olur. İçinden bu durumdan hoşlanmıyor olması kendisine bir fayda sağlamaz. Bu kişi, Allahu Teâlâ’nın haklarında şöyle buyurduğu kimselerdendir:

“Bu onların dünya hayatını ahirete tercih etmeleri ve Allah’ın da kâfir bir topluluğu hidâyete ulaştırmaması nedeniyledir.”^[79]

E) Alimlerin çoğu, kâfirlerin ülkesine mübah olan bir sebeple yolculuk eden kimsenin, o ülkede evlenmesini kerih görmüşlerdir. Ancak zina etmekten korkarsa, mümkün olduğu takdirde Müslüman bir kadınla, yoksa ehli kitaptan bir kadınla evlenir ve her durumda çocuğu olup kâfirlerin dini üzere yetişmesi ve onların ahlakıyla ahlaklanması korkusu bulunduğu için, çocuk olmasını engeller.^[80]

Selefin ve fukahanın sakındırmış olduğu şeye, yaşanan gerçeklik de şahitlik etmektedir. Kâfirlerin kanunları kadınlara ve çocuklara, İslâmî tarzda yetişmelerini engelleyecek bir özgürlük tanımaktadır. Müslüman olan eş ülkeyi terk etmek istediğinde, kadına çocuklarını yanında alıkoyma hakkı verilmiştir.

Amerika’da Hristiyan bir kadınla evli, üç çocuğu olan Müslüman bir şahsın olayını biliyorum. Bu şahıs öldü ve Hristiyan olan eşi çocuklarını Hristiyanlaştırdı. Bu kişinin ailesi Amerika dışında oldukları için çocukları kurtarmayı başaramadılar.

İkincisi

Ülkelerin Farklılıklarından Kaynaklanan Hükümlerden Bazıları Şunlardır:

A) Kâfirlerle kendi ülkelerinde savaşmanın vacipliği. Bu “Cihadu’t-Talep” (Saldırı Cihadı) dir. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

“Ey iman edenler, kâfirlerden size en yakın olanlarla savaşın.”[81]

Alimler şöyle derler: “Müslümanların imamının en azından senede bir kez kâfirlerin ülkelerine saldırıda bulunması gerekir.”[82]

Bu sayı şu âyetten çıkmaktadır:

“Görmüyorlar mı ki gerçekten onlar her yıl bir yada iki kez belaya çarptırılıyorlar da sonra tevbe etmiyorlar ve öğüt alıp düşünmüyorlar.”[83]

B) Durumu bilinmeyen kimsenin durumunun araştırılması mümkün olmadığında, ülkenin hükmüne göre hüküm vermek (“İstishabu’d-dâr”) bunlar arasındadır.

C) Et satın alırken araştırmanın gerekliliği, dâru’l-küfürdeki mümtenei mürtedin istitabe yapılmadan öldürülmesi ve yanındaki malın alınmasının caiz oluşu da dâru’l-küfüre ait hükümlerindendir.

Hanefiler ülkelerin farklılıkları üzerine bir çok hüküm bina etmişler, ancak alimlerin çoğu bunlara katılmamışlardır. Bazıları şöyledir:

· Dâru’l-harpte harbilerden, kendi rızaları olduğu takdirde faiz alınmasının mübah olduğu.[84] Buna bağlı olarak günümüz alimlerden bazıları, günümüzde Müslümanların yabancı bankalara paralarını yatırmalarının ve faiz almalarının caiz olduğu hükmünü çıkarmışlardır. Bu, tercih edilmeyen hatta batıl bir görüştür.[85]

· Dâru’l-harpte bir Müslüman had cezasını gerektiren bir şey işlediğinde bu cezanın kalkacağı.[86] Alimlerin çoğunluğu bunun aksini söylemişlerdir.[87]

· Kâfir bir kadın Müslüman olup dâru’l-harpten hicret ettiğinde, onun bu hicretiyle dâru’l-harpte ikamet etmekte olan eşinden ayrılmış sayılacağı. Halbuki alimlerin çoğunluğu bir hayız müddeti geçtikten sonra ya da hamileyse çocuğun doğumundan sonra başkasıyla nikahlanmasının helâl olacağını, başkasıyla nikâhlanmadan önce eşi de Müslüman olur ve gelirse, önceki nikâh ile eşine döneceğini söylemişlerdir.[88]

· Ülkelerin ayrılmasıyla mirasın kesilmesi. Örneğin, Ehl-i Kitap olan bir zımmî dâru’l-İslâm’da öldüğünde dâru’l-harpte yaşayan yakını ona varis olamaz. Alimlerin çoğunluğu ise varis olur demişlerdir.[89]

Ülkelerin hükümleri konusu, günümüzde müsteşriklerden etkilenen kimselerden olup, içtihad ettiklerini iddia edenler tarafından en şiddetli şekilde tahrife maruz kalan konulardan birisidir. Bu kimseler küfür hükümleri ve özellikle de devletler arası hukuk, Birleşmiş Milletler Sözleşmeleri olarak isimlendirilen kanunlar ile İslam hükümlerini uyuşturma çabalarında, toplumlar arası barışı sağlamak ve saldırı savaşını yasaklama çağrılarında onlarla aynı tavra sahip olan kimselerdir.

Tüm bunlar zayıfın zayıf, güçlünün de güçlü kalması için içerisinde Müslüman halkların da bulunduğu zayıf halkları aldattıkları birer vehimden ibarettirler. Bunlar, bir gün Müslümanlar kâfirlerle cihada kalkıştıklarında onları uluslararası hukuku çiğnemekle itham edip, uluslararası cezalara çarptırmak içindir.

Kâfirlerin, Müslümanları saptırmak ve aldatmak için başvurdukları yöntemlerden birisi de, İslâm hükümlerini özellikle de cihadla ilgili olan hükümleri tahriftir. Ülkelerin

hükümleriyle cihad arasındaki sıkı bağlantıdan dolayı bu konunun tahriften nasibini yeterince aldığını söyleyebiliriz. Allahu Teala şöyle buyurur;

“Kitap ehlinde bir grup, sizi şaşırtıp saptırmayı arzuladı. Fakat onlar ancak kendi nefislerini saptırırlar da şuuruna varmazlar.”^[90]

Tohumunu müsteşriklerin ektiği, içtihad iddiasında bulunan bazılarının da gözetimini üstlendikleri bu tahriflerden birisi onların, dünya ülkelerinin iki kısma ayrılmasının herhangi bir dayanağı olmadığı, kâfirlerin ülkelerinin ancak Müslümanlarla o ülke arasında fiili bir savaş olduğunda dâru’l-harp olarak isimlendirileceği, böyle bir savaş mevcut olmayıp barışın yaygın olması durumunda dâru’l-harp olmayacağı, kâfirlerin işgalinin ve Müslümanların ülkesinde küfür kanunlarının yürürlüğe koymalarının orayı dâru’l-küfür yapmayacağı, Müslümanlar orada dinlerinin şiarlarını açıkça ortaya koyabildikleri sürece orasının dâru’l-İslâm olarak kalacağı ve bunlar devam ettiği sürece de dâru’l-İslâm’da cihadın olmayacağı şeklindeki söylemleridir.

Bunun ve Müslümanları saptırıp dinlerinden döndürmeyi amaçladıkları diğer tüm tahrife yönelik sözlerin geçersizliği ise, hidayetden nasibini alanlar için apaçık ortadadır.

Davetimizin sonu; hamd alemlerin Rabbi olan Allah’a aittir.

DAVET SERİSİ – BİRİNCİ ADIM		
1.	Müslümanların Birliğini Sağlayacak Temel Esaslar	Abdu’l-Mun’im Mustafa
2.	Taifetu’l Mansura’nın Özellikleri	Abdu’l-Mun’im Mustafa
3.	Ehl-i Sünnet’in Menheci ve Cihadın Esasları	Abdulkadir bin Abdulaziz
4.	Millet-i İbrahim	Ebu Muhammed Âsım
DAVET SERİSİ – İKİNCİ ADIM		
1.	İman ve Küfür	Abdulkadir bin Abdulaziz
2.	Cehalet Özü	Abdulkadir bin Abdulaziz
3.	Demokrasi Dindir	Ebu Muhammed Âsım
4.	Tağut ve Destekçileri	Abdulkadir bin Abdulaziz
5.	Tağutların Destekçileri Hakkındaki Şüphelerin Aydınlatılması	Ebu Muhammed Âsım
6.	Dostluk ve Düşmanlık	Abdulkadir bin Abdulaziz
7.	Ülkelerin Hükümleri	Abdulkadir bin Abdulaziz
8.	Cihada Teşvik	Ebu Kuteybe eş-Şâmi

9.	İslam Erlerine Nasihatler	Süleyman Davud
ARAŞTIRMA SERİSİ		
1.	El-Umde Fi İ'dadi'l-Udde	Abdulkadir bin Abdulaziz
2.	El-Cihad ve'l-İctihad	Ebu Katade
3.	Tekfırde Aşırılıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale 1-2	Ebu Muhammed Âsım El-Makdisi
4.	Akidemiz	Ebu Muhammed Âsım
5.	İslam'da Şehadet Operasyonları	Derleme

NASİHAT

Müslüman kardeşim! Bu kitapçık, Allahu Teala'nın izniyle faydalı bilgiler içermektedir. Allah'a hamd olsun ki biz, şer'i delili olmayan hiçbir söz söylemiyoruz. Senden de, şer'i bir delili olmadıkça hiçbir sözü kabul etmemeni istiyoruz. Böylece yol kesen eşkıyaların, Allah'a davet adı altında seni aldatmasına izin verme. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, “Bir ayet dahi olsa benden ulaştırın”^[91] ve yine “Şahit olanlar, olmayanlara duyursun”^[92] vasiyeti gereğince bu kitapçığın, kardeşlerinin, tanıdıklarının ve diğer Müslümanların arasında yayılması için gayret et. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Allah'ın senin elinle bir kişiyi hidayete ulaştırması, kızıl develere sahip olmaktan daha hayırlıdır.”^[93]

Kardeşim, bil ki bu ve buna benzer yayınları Müslümanlar arasında yayman, Allahu Teala'nın yolunda bir cihaddır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Müşriklere karşı mallarınız, canlarınız ve dillerinizle cihad edin.”^[94]

Allahu Teala, bu ve buna benzer yayınların Müslümanlar arasında yayılması için gayret eden herkesi birçok hayır ile mükafatlandırır, Allahumme Amin.

www.davetvecihad.com

DİPNOTLAR

[1] 3 Ali İmran/102

[2] 4 Nisa/1

[3] 33 Ahzab/70-71

[4] Buhari ve Müslim

[5] 25 Furkan/1

[6] 7 A'râf/158

[7] 34 Sebe/28

[8] 3 Âl-i İmran/20

[9] 3 Âl-i İmran/85

- [10] Buhârî, Câbir'den rivâyet etmiştir.
- [11] 16 Nahl/36
- [12] 25 Furkan/31
- [13] 11 Hûd/118-119
- [14] Buhârî, Câbir'den rivâyet etmiştir.
- [15] Müslim, İyâd bin Hımâr'dan rivâyet etmiştir.
- [16] 47 Muhammed/4
- [17] 25 Furkan/20
- [18] Müslim, İyad bin Hımâr'dan rivâyet etmiştir.
- [19] 4 Nisa/97
- [20] Ebu Dâvud ve Tirmizî sahih bir isnadla Mürsel olarak rivâyet etmişlerdir.
- [21] Ahmed rivâyet etmiş, Heysemî de “Ravileri Buhârî'nin ravileridir” demiştir.
- [22] 9 Tevbe/5
- [23] 9 Tevbe/36
- [24] Muttefekun Aleyhi
- [25] Ahmed rivâyet etmiştir.
- [26] Muttefekun Aleyhi
- [27] Mecmuu'l-Fetâvâ, 7/39
- [28] 14 İbrahim/13
- [29] 7 A'râf/88
- [30] 4 Nisa/97
- [31] 60 Mümtehine/10
- [32] 8 Enfal/72
- [33] 7 A'râf/145
- [34] Nesâî sahih bir isnatla, Behz bin Hukeym, babası ve dedesi yoluyla rivâyet etmiştir.
- [35] Muttefekun Aleyhi
- [36] Buhârî
- [37] Buhârî
- [38] Buhârî
- [39] Ahkâmu Ehli'z-Zimme, 1/366
- [40] Es-Serahsî, El-Mebsût, 10/114
- [41] El-Kâsânî, Bedâiu's-Sanâî', 9/4375
- [42] Es-Siyeru'l-Kebîr, 5/2197
- [43] El-Mu'temed Fî Usûli'd-Dîn, 276
- [44] Keşşâfu'l-Kına', 3/43
- [45] 4 Nisa/97
- [46] 7 A'râf/88
- [47] 14 İbrahim/13
- [48] Muttefekun Aleyhi
- [49] El-Muhallâ, 11/200
- [50] Muzekkiratu Usûli'l-Fıkıh, 292
- [51] Buhârî
- [52] Buhârî
- [53] Fethu'l-Azîz Şerhu'l-Vecîz, 8/14
- [54] Es-Seylu'l-Cerrâr, 4/575
- [55] 47 Muhammed/35
- [56] 9 Tevbe/5
- [57] 8 Enfâl/39. Bkz: El-Muğnî Mea's-Şerhi'l-Kebîr, 10/517 ve Muhammed İbnu'l-Hasen, Es-Siyeru'l-Kebîr, 5/1689
- [58] Es-Siyeru'l-Kebîr, 5/2196-2197
- [59] Mecmuu'l-Fetâvâ, 27/45

- [60] Dârakutnî, Hasen bir isnadla Âiz bin Amr'dan Merfu olarak rivâyet etmiştir. Buhârî de “Kitâbu'l-Cenâiz”de Muallak olarak rivâyet etmiştir. Fethu'l-Bârî, 3/218-220
- [61] El-İbratu fî mâ Verade fî'l-Ğazvi ve's-Şehâdeti ve'l-Hicreti, 240
- [62] Buhârî
- [63] Fetâvâ ve Rasâilu's-Şeyh Muhammed bin İbrahim Âlu's-Şeyh, 6/188
- [64] Bkz: Sıddîk Hasen Hân, El-İbras, 232; Muhammed Mâhir Hamâde, Vasâiku'l-Hurubi's-Salîbiyyeti Ve'l-Ğazvi'l-Mağûlî
- [65] Bkz: Sıddîk Hasen Hân, El-İbra, 232 ve sonrası.
- [66] Nasîhatu Ehli'l-İslam, 102-103
- [67] Mecmuu'l-Fetâvâ, 28/240-241
- [68] Mecmuu'l-Fetâvâ, 13/178
- [69] El-Bidâye ve'n-Nihâye, 12/267
- [70] Er-Rasâilu's-Şahsiyye, 220
- [71] El-Muğnî Mea's-Şerhi'l-Kebîr, 3/192 ve 10/527; Fethu'l-Bârî, 2/568 ve 4/76
- [72] Buhârî
- [73] 60 Mümtehine/10. Bkz: İbnu'l-Kayyım, Ahkâmu Ehli'z-Zimme, 1/39 ve 365
- [74] Bkz: Neylu'l-Evtâr, 8/157 ve Es-Siyeru'l-Kebîr, 5/2286 ve sonrası
- [75] 4 Nisa/97
- [76] 4 Nisa/76
- [77] 3 Âli İmran/54
- [78] 16 Nahl/45
- [79] 16 Nahl/107. Mecmuatu't-Tevhîd, 418
- [80] Bkz: El-Muğnî Mea's-Şerhi'l-Kebîr, 10/512; Es-Siyeru'l-Kebîr, 5/1838 ve Ahkâmu Ehli'z-Zimme, 2/431
- [81] 9 Tevbe/123
- [82] Bkz: El-Muğnî mea's-Şerhi'l-Kebîr, 10/367-368
- [83] 9 Tevbe/126
- [84] Bkz: Es-Siyeru'l-Kebîr, 4/1486 ve sonrası
- [85] Bkz: El-Muğnî mea's-Şerhi'l-Kebîr, 4/162-163; En-Nevevî, el-Mecmu', 9/391-392; Eş-Şafîi, el-Um, 7/357-358 ve el-Behvetî, Keşşâfu'l-Kına', 3/271
- [86] Bkz: Es-Siyeru'l-Kebîr, 5/1851
- [87] Bkz: El-Um, 7/356-359
- [88] Bkz: İbnu'l-Kayyım, Ahkâmu Ehli'z-Zimme, 1/363-364
- [89] Bkz: İbnu'l-Kayyım, Ahkâmu Ehli'z-Zimme, 2/444
- [90] 3 Al-i İmran/69
- [91] Buhari
- [92] Müttefekun Aleyhi
- [93] Müttefekun Aleyhi
- [94] Ebu Davud, sahih bir senedle rivayet etmiştir.